

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou v právní věci

žalobce: **B. I.**, narozený dne X
státní příslušnost Republika Uzbekistán
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2025, č. j. OAM-340/ZA-ZA11-ZA05-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), z důvodu nepřipustnosti podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

II. Žalobní body

2. Žalobce uvádí, že se obává návratu do Uzbekistánu, který není demokratickým státem, jde naopak o tvrdou diktaturu. Nelze vyloučit, že by mu tam hrozilo uvěznění, mučení nebo jiné ponižující zacházení. V současné době v zemi původu panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd a není tam bezpečno. Má za to, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem. Podle žalobceva názoru jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, případně doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona.
3. Dále má za to, že žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném s ohledem na konkrétní okolnosti případu, a § 50 odst. 2 správního řádu, když si neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Je přesvědčen, že ve své vlasti by byl ohrožen na životě. S přihlédnutím k politickému vývoji není v Uzbekistánu bezpečno pro civilní obyvatelstvo a nelze jej považovat za bezpečnou zemi původu. Navrhuje, aby bylo rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný shrnul dosavadní průběh řízení. Zdůraznil, že žalobce podal již svou druhou žádost. V řízení o první žádosti neuspěl, jelikož jím prezentované důvody byly ryze ekonomické. V nynější žádosti žalobce tvrdil odlišné skutečnosti, konkrétně vypnutí přívodu vody, plynu a elektřiny a agresivní jednání ze strany úředníků. Námitky neprokazují porušení zákonných ustanovení. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména podané žádosti a na vydané rozhodnutí, ve kterém zhodnotil výpovědi žalobce provedené během obou žádostí o mezinárodní ochranu, přičemž dospěl k závěru, že v zemi původu nemá žalobce takové problémy, které by šlo zařadit do azylově relevantních. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

5. Žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 21. 3. 2025. Údaje k této žádosti poskytl dne 31. 3. 2025. Uvedl, že se narodil v regionu X., je státním příslušníkem Republiky Uzbekistán, národnosti X. Dorozumí se X. Vyznává X. Politické přesvědčení nemá. Je X, X žije ve vlasti s X. V České republice (dále jen „ČR“) již pobýval od X. Na konci roku X opustil ČR a žil v domovské vlasti až do listopadu roku X. Následně vycestoval na pracovní vízum do X a zhruba o měsíc později přijel autobusem znovu do ČR. Dle svých slov uvedl v minulé žádosti, že X. Nyní má však nové důvody. Když byl naposledy v X, zjistil, že doma neteče voda, nefunguje elektřina ani plyn. Šel si proto stěžovat starostovi města. Náměstek starosty si jej nechal pozvat na úřad a mluvil na něj agresivně za účasti ostatních úředníků. Žalobce dále zmiňuje, že X. Žalobce byl rovněž poptáván příslušníkem městské policie. Poté, co žalobce vyhrožoval zveřejněním své situace v rádiu Svobodná Evropa, se podařilo obnovit dodávky vody a energií do jeho domácnosti. Úředníci žalobce od té doby nemají rádi.
6. Žalovaný mezi podklady pro rozhodnutí zahrnul i své rozhodnutí ze dne 24. 6. 2021, č. j. OAM-268/ZA-ZA12-P15-2021, jímž byla první žádost žalobce o mezinárodní ochranu podaná dne 22. 4. 2021 zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Žalobce jako motiv uvedl, že chce v ČR pracovat, aby zajistil lepší život

pro X, jelikož ve vlasti je velice špatná ekonomická situace a možnosti práce jsou omezené. Lidé jsou povinni účastnit se sběru bavlny, přestože mají zdravotní komplikace, jako tomu bylo v případě X. Jakékoliv politické problémy ve vlasti neměl. Žalovaný tyto důvody posoudil jako čistě ekonomické. Správní orgán v řízení o první žádosti vyšel z těchto informací o zemi původu: Informace MZV ČR ze dne 20. 4. 2021 a Informace OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 25. 2. 2021.

7. Za účelem posouzení opakované žádosti žalobce si žalovaný opatřil i písemný materiál obsahující informace o zemi původu: Informace OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv – stav k březnu roku 2025.
8. Dne 16. 6. 2025 se mělo konat seznámení s podklady, k němuž byl právní zástupce žalobce předvolán dne 2. 6. 2025. Dne 13. 6. 2025 doručil právní zástupce žalovanému vyjádření, podle kterého v Uzbekistánu panuje diktátorský režim a nelze vyloučit, že v případě návratu by žalobci hrozilo uvěznění, mučení či nelidské a ponižující zacházení. Bezpečné vycestování do vlasti je nemožné. Žalobce se do domovské země vrátit nemůže a je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Poukázal na fakt, že překážky vycestování i nadále trvají. K seznámení s podklady se ani právní zástupce, ani žalobce nedostavili.
9. Následně žalovaný vydal dne 24. 6. 2025 napadené rozhodnutí. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že jde o druhou žádost v pořadí. S ohledem na to byly posouzeny a porovnány důvody uvedené v obou řízeních. První žádost žalobce byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná pro výhradně namítané ekonomické důvody. V nyní posuzované druhé žádosti dovedl žalovaný, že žalobce uvádí odlišné důvody, které nastaly s časovým odstupem od zamítnutí předchozí žádosti. Žalovaný proto tyto nové důvody posoudil z hlediska azylové relevance ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu, načež dospěl k závěru, že zmíněné nové skutečnosti nenaplnují požadavky těchto ustanovení. Tento úsudek rovněž opírá o judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalovaný proto uzavřel, že nejsou splněny podmínky, aby ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu mohla být opakovaná žádost posouzena meritorně. V takovém případě se podle § 10a odst. 2 zákona o azylu naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany nezkoumá. Žalovaný proto řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) téhož předpisu pro nepřipustnost žádosti.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

10. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) a § 32 odst. 9 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

11. Podle § 10a odst. 1 zákona o azylu „žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, (...) e) podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.“
12. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu „je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“
13. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu „podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.“
14. Podle § 11a odst. 2 zákona o azylu „není-li opakovaná žádost nepřipustná, ministerstvo rozhodne o udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany, pokud není odůvodněn jiný postup.“
15. Podle § 25 zákona o azylu „řízení se dále zastaví, jestliže (...) i) je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.“
16. V projednávané věci je přezkoumáváno rozhodnutí o opakované žádosti. V takovém případě žalovaný primárně šetří, zda jsou tu nové důvody žádosti, které nebylo bez zavinění žadatele možné uvést dříve, nebo změnila-li se azylově relevantním způsobem situace v zemi původu, a případně rozhodne o opětovném meritorním posouzení. V opačném případě řízení zastaví pro její nepřipustnost [§ 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) a § 11a odst. 1 téhož zákona]. K tomuto závěru směřuje i ustálená judikatura, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, podle nějž „institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času.“ Dále soud v tomto rozsudku uvedl, že „ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata.“
17. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pak v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, zdůraznil, že „odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

18. Z uvedeného je patrné, že k věcnému posouzení opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany lze přistoupit pouze za splnění určitých podmínek. Tímto způsobem žalovaný postupoval i v projednávaném případě a v souladu se zákonem a uvedenou judikaturou se zabýval otázkou, zda byly tyto předpoklady naplněny. Žádost neposuzoval meritorně, pouze ověřoval, zda nenastaly v řízení nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, a možnosti udělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany tak v souladu s § 11a odst. 2 téhož zákona nevyporádával.
19. V projednávaném případě žalobce ve druhé žádosti uvedl odlišné důvody, které ovšem byly žalovaným rovněž vyhodnoceny jako azylově irelevantní. V poskytnutí údajů k žádosti žalobce popsal situaci, při které jeho domácnost byla omezena v přístupu k vodě, elektřině a plynu. Zároveň popsal konflikt, ke kterému v této souvislosti mělo dojít na úřadě. Žalobce zároveň dovozuje příčinou souvislost tohoto incidentu s X. Ze sdělení žalobce následně vyplynulo, že se mu podařilo vyvinout tlak na úřad, pro který mu byly dodávky komodit obnoveny. Z toho důvodu je mezi úředníky neoblíbený. Žalovaný k této otázce zjistil skutkový stav ze zprávy o zemi původu, která nepopisovala žádné významné změny, ke kterým by měl žalovaný ve svém posouzení přihlédnout.
20. Soud konstatuje, že tvrzené obtíže nejsou pronásledováním, a už vůbec ne z důvodů ve smyslu § 12 zákona o azylu. Nejde ani o vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Je zjevné, že tvrzené obtíže žalobce nejsou azylově relevantní.
21. Teprve v písemném přípisu na výzvu k seznámení se s podklady ze dne 13. 6. 2025 žalobce poukazuje obecně na nepříznivou situaci ve vlasti. Zmiňuje, že v případě nuceného návratu by pro současné poměry v zemi původu byl vystaven riziku uvěznění, mučení a nelidského zacházení, v zemi je diktatura.
22. Soud k tomuto sděluje, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu musí žadatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany nejprve tvrdit existenci důvodů relevantních z hlediska mezinárodní ochrany. Správní orgán je následně povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel uvedl. Není ovšem jeho úkolem za žadatele tyto důvody domýšlet (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003–59).
23. Žalovaný v souladu s tímto judikатурním závěrem ve svém rozhodnutí konstatoval, že v přípisu uvedené skutečnosti, které se týkají země původu, jsou popsány zcela obecně a nekonkrétně ve vztahu k případu žalobce. Žalovaný dále při svých úvahách vycházel ze zprávy o zemi původu, nedovodil však nic, co by podpořilo tvrzení žalobce. Poukázal též na skutečnost, že se žalobce sám dobrovolně do vlasti vrátil a pobýval tam téměř rok.
24. V samotné žalobě žalobce tyto skutečnosti o obecných hrozbách ve vlasti opakuje, avšak nijak nerozvádí (ani nedokládá). Nelze žalovanému vytýkat nedostatečné zjištění skutkového stavu, jelikož ten se správně zaobíral jen těmi důvody, které žalobce ve své žádosti uvedl, provedl jejich komparaci s důvody uvedenými v první žádosti, zohlednil aktuální zprávu o zemi původu a posoudil azylovou relevanci žádosti ve vztahu ke kritériím přípustnosti. Neopomněl přitom zhodnotit, zda nedošlo k azylově relevantním změnám v zemi původu. Vyhověl tak požadavkům, které stanoví již citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96.
25. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že nově uvedené skutečnosti týkající se incidentu na úřadě, X a odpojení od dodávek energií nemohou být novou skutečností ve

smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, jelikož nesvědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Ačkoliv žalobce později vyjádřil své obavy z mučení a nelidského až ponižujícího zacházení, nijak je nespojoval s výše popsányými skutečnostmi, které zmínil pouze při prvotním dotazování. Ze zprávy o zemi původu zároveň nevyplývá, že by žalobce měl být v zemi původu vystaven azylově relevantním rizikům.

26. Soud uzavírá, že žalovaný při posuzování přípustnosti žádosti nepochybil. Žalobci bylo umožněno v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života v zemi původu, při tomto úkonu byl žalobce dotazován na podrobnosti, aby byly důvody jeho žádosti dostatečně objasněny. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi žalobcova původu. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu. Žalovaný pak žádost žalobce nezamítl z důvodu, že by Uzbekistán měl být bezpečnou zemí původu, ani tato námitka není důvodná.
27. Lze dodat, že obdobnou argumentací ve vztahu k problematické situaci v zemi původu (Uzbekistánu) se zdejší soud zabýval též v rozsudku ze dne 18. 10. 2024, č. j. 4 Az 12/2024-28, žaloba byla zamítnuta s tím, že jde o zcela obecné, nekonkrétní a nepodložené obavy neindividualizované ve vztahu k žadateli, kasační stížnost pak odmítnuta usnesením ze dne 19. 3. 2025, č. j. 6 Azs 263/2024-29.
28. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Praha 2. října 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.